

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

PERSPECTIVAS

OT continua igual com si visqués en Cánovas: los mateixos ministres forman lo ministeri. Ab la mort de don Anton lo ministeri ha perdut lo cap; pero individualment, cap dels ministres ha perdut la boca, y aixó per ells es lo que importa.

Algú ha considerat que aquesta solució era la menos ocasionada á disgustos, disputas y barallas... perque, escoltin: ¿qui s'atreveix á anar á la grenya davant de un mort qu' está de cos present? Y ls ministres actuals, políticament parlant, son tan morts com lo mateix Cánovas: son una prolongació del seu cadáver.

A D. Anton van embalsamarlo pera poderlo traslladar á Madrid y efectuar allí lo seu solemne enterro. Als ministres canovins també ls han embalsamat, per un motiu idéntich. No ls enterrarán tan prompte; pero es segur que ls enterrarán. Los efectes del bálсам de la confiança régia que ls ha sigut inoculat al efectuar-se l' embalsamament, no pot durar sino fins que hajan passat las calors del istiu.

Tothom ho sab: tothom ho diu: tothom n' está mes que convensut.

Per decidir-se á emprendre un nou camí, si es qu' encare se n troba algun d' expedit, precisa que termini la temporada dels banys. Las institucions están banyantse; s' están banyant los principals homes polítics de tots los partits, y no es del cas que ningú s' incomodi. La nació mateixa se troba ab l' aygua fins al coll; pero ja fa tant temps que hi está, que al últim s' hi ha anat acostumant.

Tenim, donchs, la pràctica de la hidroterapia en tota la línea, y un ministeri embalsamat sobre la taula.

Tal es avuy la situació d' Espanya.

Al general Azcárraga li vé molt ample l' uniforme de President del Consell de Ministres.

Ell mateix n' está ben convensut y ho diu á tothom que vulga sentirlo:

—Jo soch president de un ministeri; pero no jefe de un partit.

Per tot arreu hont gira la vista ven ambicions y disidencias, ferments de disgustos, amenassas de trompadas y cag-girells. Y la pell conservadora se li torna de gallina al pensar lo que pot succehir tractantse de uns conservadors tan monárquichs, que á horas d' ara cada hu d' ells té un rey al cos.

Li passa á la situació lo que á n' aquella casa sense pa ni medis per comprarlo, ahont, no obstant, tots els que hi vivian estavan tips. En Silvela está tip de n' Romero, y en Romero de n' Silvela; tots dos ho están de n' Pidal y en Pidal de tots dos; los tres n' están de l' Elduayen y l' Elduayen de tots tres, y aixís successivament tota la familia.

Si l' general Azcárraga tingués una mica de tesón y de memoria, podria fer un punt d' home que l' colocaria en una situació envejable. Li bastaria fer un exá-

men de conciencia fins á convèncers de las causas á que deu lo seu renom y l' seu prestigi, y obrar en conseqüencia.

Vamos á veure: ¿de qué dimana la respectabilitat adquirida per D. Marcelo? Ningú ho ignora: dimana de haver enviat, en pochos mesos, y sense fer soroll, 200,000 soldats á Cuba. De geni organisador va ser calificat ab motiu de aquests envíos: fins algú va donarli l' titol de Moltke espanyol.

Donchs bé, avuy no li caldria mes que anar seguint lo cultiu de lo que constituheix la seva especialitat, pera sortir de apuros y afansar mes y mes lo seu prestigi.

Prepari nous embarchs; pero no de quintos arrancats á las pobras familias que no poden disposar de trescents duros per redimirlos, que aquestas infelissas ja han donat generosament tot lo que podían, per no dir molt mes que lo que devían.

Aquesta vegada ls embarchs han de ser de conservadors, d' ex-ministre en avall, pescant per tots los cacichs de las provincias y dels pobles. En un día dat cridils á reunió, tanqui las portas de la sala, tingui preparadas las tropas necessarias pera traslladarlos al quartel entre filas, y una vegada allí ls fa esquilar, els fa vestir de rayadillo, y del quartel al barco, y del barco á l' isla de Cuba á posar fi á aquella guerra, que, segons en Weyler, ja fa temps qu' está casi acabada.

¡Quín goig que faria en Romero Robledo tot esquilar y vestit de húsar!... ¡Y en Planas y Casals vestit de caloyol!... Y en Pidal sense barba: semblaria un ningú. ¡Y tants y tants altres com avuy s' agitan per recullir las últimas piltrafas de la trista herencia deixada per en Cánovas!...

Hora sería ja de que sapiguessin per experiencia l' ranxo que s' hi dona en aquella isla.

Y Espanya entera s' reaccionaria al treures de damunt aquesta plaga, y l' pobre D. Marcelo, que avuy no sab per quin cantó girarse, sería aclamat com lo salvador de la patria, en lo precis moment de salvarse á sí mateix.

Perque ja pot estar segur de lo que aném á dirli: Si ell no acaba ab la faramalla conservadora, la faramalla conservadora acabarà ab ell sense remey.

Es qüestió de vida ó mort.

Pero no se n' refihin: D. Marcelo no seguirá l' nostre consell. Es lo president de un ministeri embalsamat, no té voluntat propia, y esperarà tranquilament que arribi l' hora de donarli sepultura.

Lo seguirán camí del sepulcre tots los que ara l' rodejan: en Navarro Reverter, en Cos Gayón, en Tejada Valdosera, en Beránger, lo Duch de Tetuan, etc., etc.

Al cadáver del Duch li amputarán la ma dreta, la ma de la bofetada, á fi de que la nació pugua guardarla com una reliquia, recort venerable dels últims temps de la Regencia.

La fatalitat pesa implacable sobre certas cosas.

De un partit que s' está descomponent, mes se n' ha de temer que altra cosa. Exhala gèrmens de infecció mortal. Queda sols lo tupé de D. Práxedes. Tothom sab qu' es molt llarch y molt fort; pero está també conven-

sut tothom de qu' es impossible que pugua servir de cable salvador en lo gran naufragi que s' acosta.

P. K.

EN LA MANIGUA

¡Pobre Jan! Ell de petit era son plaher mes gran reunir-se ab sos amichs y tots junts jugá á soldats.

Y avuy ab tristesa mira l' arma penjada á son bras, un' arma que van donarli per no sab qué defensar.

Ara al mitj de manigua mal vestit y mal menjat vetlla sempre, en va buscantne l' enemich que no ven may.

Y aixó es la guerra somniada! ¡D' aixó se n' diu ser soldat! ¡Per aixó van allunyarlo de tots los sers estimats!

Al veure tanta ignominia la testa del pobre Jan s' ompla de funest desvari y sent ganas de probar lo foch del Mausser aquell que la patria li ha donat.

Pro l' recor de la velleta que al sen poble va deixar y que li escriu cada día que si ell se mor, morirà, s' interposa entre la testa y l' arma del pobre Jan, y llavors l' infelís sorge malehint desesperat sa sort y la vil miseria que á tal extrem l' han portat, aixuga sos ulls encesos per la fel que han destilat, trempa sa bella guitarra y s' desahoga cantant.

ROY DE GORCH.

¡BRRRM!

¡Han sentit quin soroll? Es l' estruendo produhit per la carta d' en Martínez Campos.

Es dir carta, bomba; bomba explossiva, que ha sembrat en las filas conservadoras la consternació y l' espant.

¡Quina embestida á la situació! ¡Quina oració fúnebre á la memoria de n' Cánovas!

Escoltin el concepte en que l' general de Sagunto tenia al assessinat á Santa Agueda:

«Cánovas, como todos los hombres excepcionales, no tenía freno y tomaba sus caprichos como leyes que todos, absolutamente todos, debían acatar...»

«... era un hombre eminente, pero mal rodeado y profundamente equivocado en estos últimos años...»

Segons don Arseni, l' partit conservador feya temps que no existia.

«No había partido conservador—diu—en realidad

no había más que Cánovas, que se rectificaba, cuando le parecía, á sí propio, y todos callaban...

Muerto él, no hay cabeza... Té rahó, no quedan más que cabecillas. Al presentarse á Madrid al sapiguer la mort de 'n Cánovas, don Arseni va dir al general Azcárraga que devia feste lo que segueix:

Llamar las Cortes en Setiembre, votar enseguida los presupuestos y dejar libre la acción de la Corona. Com aixó no s'ha fet, en Martínez Campos «haabandonado precipitadamente á Madrid,» com dihent: Ahí queda eso: que ho arregli qui pugui.

Al séu entendre, lo que convé es que vingui algú que presuelva el problema de Cuba, si es que la solución no viene tarde.

Y are ve l'espatech gros: «como el gobierno actual, por respetos á Cánovas, no puede hacer más que continuar la fatal política del quiero y no puedo, no debe seguir rigiendo los destinos del país y deben venir enseguida los liberales.»

Si aquesta carta no es una esquila de defunció, que vingui qualsevol enterrador y ho digui.

La situació es morta, ben morta.

Quin día li fem els funerals?

Perque si s'tarda massa, corra 'l perill de quedarse sense.

G.

AN llástima y condol los pobres soldados procedents de Filipinas. Arriban en gran número estivats en vapors insuficients dat lo número dels que s'hi embarcan, tots malalts, demacrats, perduts. Alguns moren pel camí; altres apenas saltan en terra.

A las autoritats militars de Filipinas, per humanitat, seria del cas prevenir las hi que no apuessin tant la colilla.

En quant al marqués de las Cinquillas, gran senyor de la Trasatlántica, creuré en las sévas protestas de que se li imposa major número de passatje que 'l que pot admetre, quan veji que renuncia al preu del excés, reapertintlo entre 'ls pobres soldats, que passan las de Caín, durant la travessia.

Y á té que 'ls vindria bé.

Molts d'ells arriban sense recursos. Reclaman las pagas d'embarc, y 'ls diuhen que no n'hi ha de fets. Aixó es horrible.

L'altre día en lo carrer de Flassaders, cantonada al de la Princesa, anavan dos de aquests infelissos, tots dos ferits, un y d'ells va caure desmayat en brassos de l'altre que á penas podia sostenir-se. Los vehins van apresurarse á socorre'ls.

L'un y l'altre ostentavan sobre 'l pit honrosas creus guanyadas en lo camp de batalla.

Quin sarcasme!... Aquellas insignias, més que condecoracions, semblavan creus que la patria desagradada havia colocat sobre dos cadáveres.

Per lo que puga ser, en Sagasta s'tira endarrera de aquellas solucions autonómicas radicals que prometia als cubans quan en Cánovas governava.

Aixís es sempre la política de aqueixas taifas de vidvidors: una serie de cabriolas fetas en públich, seguidas de passar lo platet de llauna entre 'ls curiosos. Qui mes terreno recorre saltant de cara y d'esquena, es sempre qui mes mérits se figura contreure.

Després de tot, los republicans hem de alegrarnos de que D. Práxedes se desdeixi de plantejar un sistema, qu' en las sévas mans hauria sigut una solemne mistificació.

La idea de l'autonomía ha de quedar íntegra, á disposició dels republicans, que som los únichs que podem establirla ab formalitat y confiansa.

Ab ella la Espanya republicana afansará la integritat de la nació y la pau de Cuba.

L'Elvireta, la filla de 'n Carlés que vá fugir ab lo pinta-monas, se troba actualment á Washington, ahont, per guanyarse la vida, ha entrat, segóns diuhen, en un magatzém de modas.

Apelant al treball per viure s'ha de confessar que s'fá molt més simpática que 'l seu papá.

Qual ofici no es altre, que seduhir húngaras y encendre 'l foch de la guerra-civil.

Diu un periódich de Tarragona:

«Ahir vá circular un rumor grave. Se deya que un diputat á Corts havia comés una estafa de 3,900 y pico de pessetas que un poble de aquesta provincia tenia depositadas á Madrid.»

Ab aixó y enviar un suplicatori de processament, que será denegat, com tots els que 'ls jutjes envian al Congrés, quedarà tot arreglat.

Peró per fi de festa, sería convenient que 'l diputat autor de la suposada estafa presentés una proposició de reforma del Códich Penal, imposant una pena als Ajuntaments dels pobles que s' deixan estafar.

De aquesta manera sería molt mes edificant lo quadro de las nostras costum parlamentarias.

CARTAS DE FORA.—Tortosa.—Tots los elements liberals y totas las personas sensatas de aquesta ciutat han rebut ab viva satisfacció la noticia de que l'Audiencia provincial no ha donat lloch al procesament del digne regidor y estimat correligionari D. Joan Ribás, en causa per suposadas injurias instruhida á instancia de D. Agustí Monner.—Lo Sr. Ribás qu' es un home digne y un batallador infatigable en defensa de la moralitat administrativa feya nosa als cacichs que portan marejada á la ciutat de Tortosa, y de aquí 'l seu afany per inutilisar-lo. Pero la trama era tan burda, que l'Audiencia Provincial no ha pogut menos de destruhirla.—Ara 'l Sr. Ribás podrà tornar al Ajuntament, ab mes forsa que may, puig conta ab l'apoyo decidit del poble tortosí.

Mataró.—Avuy, á las nou del matí, haurá tingut lloch en aquesta població lo casament purament civil del ciutadà Lluís Rosich y Figueras ab la jova Maria Capdepadrós y Capdevila.

Actes com aquest s'haurian de veure sovint. Felicitem als nuvis y á la ciutat de Mataró pels hermosos exemples que als verdaders liberals está donant.

Capellades.—Lo día 17 del corrent foa inserit en lo registre civil un fill dels ciutadans Joan Gili y Montserrat Roig, prescindintse en absolut de tota cerimonia religiosa.

Mataró... Capellades... Aixó marxa! L'esperit democrátich va aixamplant las alas y escampant la llum.

Arenys de Mar.—Ha de tenir entés 'l ensotanat que l'altre día s'empenyava en que al pas de la professó tothom se tragúes la gorra, que la Constitució vigent autorisa d'una manera categórica totas las ideas religiosas y que 'l Códich penal castiga al que per aquestas materias molesti á ningú.

Aixó vol dir que, sense la discreta intervenció del arcalde, que compregué que la ley es primer que 'ls capritxos d'un home negre, l'ensotanat quita-gorras hauria pogut tenir un disgust.

SAGASTINERIAS

Lo jefe del fusionisme pren lo correu del matí y agafant un plech de cartas, obra y comensa á llegir:

Primera carta.—La Junta directiva d'Aragó suplica al senyor Sagasta que salvi la situació.

Tots els correligionaris están propiament trinant veient que 'ls fets se complican y las horas van passant, y á pesar de presentársens el camí expedit y obert, el gran partit fusionista no puja encare al poder. Animo, senyor don Práxedes; á donarhi un cop de mà; si pots aquest mateix vespre; no esperi pas á demá.

Segona carta.—L. Cassino, fusionista de Madrid demana al senyor Sagasta una mica més de pit.

Els conservadors tremolan, el govern está cayent... ¿Que esperém? ¿Per qué no mira de pujá immediatament? ¿Que vol que la gent s'enfadi, y hasta que s'aixequi algú que digui que aquell que menja no s' recorda del dejú? Per favor, no se 'ns arronsi. ¡A governar desseguit! Ho está demanant la patria, ho exigeix el séu partit.

Tercera.—Honorabile jefe: ¿Qué hi há? ¿qué pensa? ¿qué fém? Miri que aquí á Andalusia ja tots ens impacientém Després de tantas conxorras per poguernos enflar, ara que ab un pas s'hi arriba, ¿no saberho aprofitar? Ansia, que la gent murmura y pensa ja... no sé qué... ¡Al ministeri, don Práxedes! ¡Au! Tot depén de vosté.

Quarta.—'L comité Externenyo en solemne votació ha resol enviarli aquesta formal manifestació: Las circunstancias, políticas y 'l porvenir foché é incert reclaman que 'l fusionisme s'encarregui del poder.

Tot retrás, tota demora, dat lo nostre estat actual, podria arribá á tatzarse de dessidia criminal. No s'hi pensi més, don Práxedes, no s'hi pensi, per favor: ¡á governar desseguida! ¡á ocupá 'l séu lloch d'honor!»

Quan las ha llegidas totas, en Sagasta fa un somris y prenent la ploma, suca y comensa á escriure aixís: —Estimats amichs: M'extranya que sent tots gent de talent no compreguin que si callo es porque ho crech convenient. Que á volgué, 'l poder es nostre... ¡Pues naturalment que si! Pero diguin; si hi pujessim ¿qué hi fariam ara allí? El mando sense camquibus no 'l vull acceptar, ino puch! ¡La taronja está expremuda! Créguinme á mí ino té such! Vels'hi aquí porque m'arronso, fingint que faig el maulón: es qu'espero ab calma á veure si s'aclareix 'l horisón. Ho sé: la guardiola es buyda, ¡pelada completament! ¿Volen manar d'aquest modo? Contéstinme francament.

Els caciques y cap-padres ¿en quin sentit respondrán? No ho sé, pero juraría que ho estich endavinant. Dad'la seva cassusa y lo que han garlat per 'quí, de fixo que 'ls uns y 'ls altres, passant per tot, dirán: ¡Sí! ¿La taronja está expremuda? ¡Qué importa aixó, vattia-nell! Sempre queda la esperansa d'entretenerse ab la pell.

L'ESTAT MAJOR DE LA POLÍTICA

(Una casilla de la cédula personal)

La desaparició de 'n Cánovas y la perturbació que aquest fet ocasiona, vé á donar cert interes á la investigació de la edat de las principals figuras que avuy, mes ó menos activament, jugan, (algunas d'ellas literalment) en la política espanyola.

REPUBLICANS.—Salmerón, 58; Pi y Margall, 73; Labra, 55; Carvajal, 60; Muro, 53; Azcárate, 55; Benot, 74; Estévanez, 60, y Marqués de Santa Marta, 70.

SOCIALISTA.—Pau Iglesias, 43. Queda únicament el Sr. Castelar, que no sabem cóm clasificarlo. Té 64 anys. En quant á barnis polítich, plántinlo vostéa mateixos allá anont valguin. A nosaltres ens es igual.

L'AMISTAT NORT-AMERICANA

COM SE REGISTRA UN BARCO

(Croquis casi del natural.)

ESPAIG del governador de Romansoville. Entra un empleat del consulat espanyol y 's dirigeix precipitadament al governador.

—Necessitém de vosté... Estém seguríssims de que en el vapor Thimo hi va una expedició filibustera.

El governador, qu'estava llegint, aixeca 'l cap ab molta calma.

—¿Volen dir? Devegadas á vosaltres els ulls... —No senyor, no 'ns fan pampallugas: Detingui 'l barco, registri'l y veurá quin cargament porta.

El governador, dirigintse al seu secretari, qu'escolta 'l diálech ribent:

—Mira, un dia d'aquests envia algú al port, y que veji si es veritat que aquest barco du contrabando de guerra.

—¡Pero si 'l Thimo surt d'aquí un hora!... —¡Ah! ¿Sí? Donchs, ja 'l pentinarém. Quan se'n haja anat, enviarem un barquet á perseguirlo.

Y 'l governador, satisfet de la seva resolució, torna á baixá 'l cap y continúa llegint.

A l' hora senyalada el vapor filibustero Thimo surt de Romansoville, aclamat per la multitud y pels empleats de l'adnana que van al moll á despedirse dels seus tripulants.

Y al cap de una bona estona, procurant no corre gayre, per no atrapar-lo massa aviat, marxa també 'l vapor Tortuga, barco de guerra nort-americá tripulat p. r. dos ó tres agents de policia.

Quan al capitá del *Tortuga* li sembla convenient, forsa una mica la máquina i en quatre gambadas se posa al costat del *Thimo*.

Aquest s'atura.
—¿Qué volen?—pregunta 'l patró del barco filibustero.
—No tinguis por, pero desde la ciutat ab una ullera 'ns podrian veure y hem d'aparentar que 't registrém.
Los agents de policia saltan al *Thimo* y comensa l'operació.
—¿Qu' es aixó?—preguntan aturantse al devant d' unas caixas de fusells.

—Paraguas y sombrillas.
—¿Y aquests paquets de cápsulas?
—Didals y barretas d' unguent de contracás.
—Y aixó ¿no son sabres?
—No senyors; son tiretas d' acer, per una fábrica de llits de ferro.

—Aquests bultos semblan bombas de dinamita.
—Ho semblan; pero son ollas per un restaurant que s' ha de inaugurar la senmana que vé.

—Hola ¿y aquests revólvers?
—¿Revólvers aixó? ¿Si son maquinetas per tallá 'ls cabells!...
—¿No porteu res més?

—Galeta pél nostre consum, cent guarniments de caball, també pél nostre consum... y parin de contar.
—Després del registre del barco, vé l' examen dels papers.

—¿Ahónt es la documentació del *Thimo*?
—Caramba!... Ens l' hem descuydada á las calsas qu' hem deixat en terra.

—Tan se val. ¿Quants son de tripulació?
—Vint homes.

—¿Pero si aquí al menos hi ha un centenar de individuos!...
—Ah!... Aquests senyors son passatjers.

—¿Ahónt van?
—No miran prim... Tan els es un puesto com un altre.
—Perfectament. Podéu seguir lo vostre camí.

El *Thimo* continúa ab rumbo á Cuba y 'l *Tortuga* torna á Romasosville, jurant y perjurant que en el barco registrat no hi havia res de pecaminós.

Dos dias més tart:
«El govern espanyol ha donat las gracias á las autoridades de Romasosville pel seu zel en la persecució de las expedicions filibusteras.

«L' acte d' energia realitat ab motiu de la sortida del *Thimo* es acreedor als majors elogis.»

Al cap de vuyt dias:
De Tampa á un diari de Madrid:
«Se sab positivament que la expedició filibustera del *Thimo* ha arribat ab tota felicitat á las costas de Cuba.

«A més dels vuytanta mambissos que embarcá á Romasosville, el *Thimo* ha portat als insurrectes varias caixas de fusells, gran número de cápsulas, sabres, revólvers y una bona cantitat de dinamita.»

Y ara si veuen á Mr. Woodford... dónguinli tantas expressions.

FANTÁSTICH.

—Ahí nit al Poble Sech, per 'llá 'ls vols de las Dressanas, al davant de las Salessas, al bell mitj d' una gran plassa y altres llochs van atracar á distinta gent els lledres, deixant, á més del gran susto, á tothom net de butxaca.
—¿Y la vigilancia donchs?
—¿Qu' ets beneyt!... ¿Que no sabs que ahí 's votava?

AGUILETA.

Lo reverent Roch Castanya va aná á visitá al quartel los presos, per si volian pendre los sants sacraments.
Y al preguntarlo á un fulano, va contestarli així, aquest:
—Vaig casarme ab quatre donas y per xó ara 'm tenen pres.
¿Ja veu donchs las conseqüencias de freqüentá 'ls sacraments!...

FELIONS PETIT.

o bisbe de la Habana va prohibir terminantment que cap capellá de la seva diocesis fes l' elogi de 'n Cánovas en las exequias celebradas en aquella catedral per l'ánima del difunt.

Aixís paga 'l clero 'ls beneficis que reb dels conservadors.

La prohibició del bisbe de la Habana es una bofetada á un cadáver.

Pero 'l de la mitra 's quedará tranquil com si tal cosa, y encare dirá que l' ha confirmat.

Qui mes s' ha ressentit de la solució de la crisis es en Silvela. Ell prou havia calat la xarxa, esperant agafar peix; pero 'al llevarla s' ha trobat que no n' havia, y ab la xarxa tota foradada.

Are demana que 's reuneixin las Corts pera fer oposicions á la plassa de *quefa*, pronunciant al efecte tots los discursos que sigan necessaris.

Una altra ilusió.
Ell prou presum de bon estudiant; pero ab tantas comissions com ha rebut aquest dias ha perdut la memoria. La proba es que ja no 's recorda ni de la selecció, ni dels atachs que havia dirigit á n' en Cánovas.

De manera que ab las oposicions á la *quefatura* lo mes segur es que li donarán carabassa.

Diu un telegrama:
«El Sr. Castelar ha comido con los Sres. Azcárraga y duque Tetuan, con quienes ha cambiado impresiones acerca de los asuntos políticos.»

D. Emilio pot continuar dihense republicá.
Pero la mateixa boca al que tal cosa diu, lo proclama 'l mes incansable tasta-olletas dels governs de la monarquía.

Llegeixo en un periódich de Madrid:
«Medallas miraculosas.»—Lo rey D. Francisco de Asís ha remés pera S. M. la reyna regent y 'ls seus augustos fills algunas medallas d' or ab l'imatje de Sant Cristófol, encarregantlos'hi que las usin per preservar los perills.

«En la carta que D. Francisco escriu á S. M. afirma que s' ha donat lo cas de que en lo terrible incendi del Bazar de Paris se salvaren totas quantas personas portavan la citada medalla.

«S. M. el rey digné que deurian regalarse tan miraculosas insignias, á tots los soldats que van á las campañas de Cuba y Filipinas.»

Sense comentarís ¿veritat?
Perque si feya 'ls que m'acudeixen á la punta de la ploma, com que jo no uso medalla de San Cristófol, podria pendre mal.

Diuen alguns marinos que han vist una tintorera per las inmediacions del port de Barcelona.

Los banyistas, ab tal motiu, están molt alarmats. No obstant, l'altre dia vaig sentir á un tranquil que deya:

—No hi tal tintorera ni tal aca. ¿Saben qui es aquest peix gurmant? Es mister Woodford, l' embaixador dels Estats Units que corra per aquestas costas per veure si 's traga alguna cosa.

Llegeixo:
«El Sr. Castelar, recluido en la *Ville Triana*, parece que reune algunos datos con objeto de escribir la historia del Sr. Cánovas»

Sempre la mateixa feria d' escriure historias... que may acaban de estar llestas.

Va prometre la del *Sigle XIX* y s' ha quedat en projecte; després la d' *Espanya* y s' ha quedat al tinter.

Are sembla que 's contentará ab escriure la de 'n Cánovas.

Ja veurá com al cap-de-vall ens haurem de contentar ab un romanço.

En Bosch y Fustegueras ha donat esquinas á n' en Romero, de qui havia rebut tans favors y beneficis.

Per aixó mateix, que ja ho diu lo refrá: «Quien da pan á perro ageno, pierde el pan y pierde el perro.»

L'ex-pollo antequera put á difunt, y per aixó 'n fuig tothom, hasta en Bosch y Fustegueras.

Lo famós ex-calde de Madrid se proposa ingresar en lo grupo silvelista.

Vels'hi aquí com en Silvela adquirirá una bona cantitat de abono pera fer creixer l'arbre de la selecció.

Entre marit y muller:
—¿Quina desgracia la méva... Sempre vens á casa á alta hora de nit, y borratxo com una sopa. Pauhet, tu no m' estimas!

—¿Qué no t' estimo? ¿Y m' hi passat tota la nit á la taberna bebent á 'a teva salut! Vaja, no ho tornis á dir may mes que no t' estimo.

Un minyó tronat á un séu company.
—Demá tinch de pagá al méu sastre: ¿puch contar ab tú?

—Sí, home: seré á casa téva á l' hora que m' indiques y t' ajudaré á tirar lo escalas avall.

SOLUCIONES

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-si-a-no.
- 2.ª ANAGRAMA.—Conat—Canto—Catón—Tocan.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La pena de mort.
- 4.ª ROMBO.

C
P I A
P A R R A
C I R I A C O
A R A D A
A C A
O

- 5.ª GEROGLÍFICH.—Per capsanencas, Capsanes.

XARADA

(DÉCIMA)

Qui predica hu l' hu, dos hu;
y si ho dos per natural
y arrostra á més la total
dos molt més hu que ningú.
Ara doncas, digam tú,
si es que ho creus d' igual manera,
tant si 't dihen Pau com Pera,
si no es vritat la xarada
que deus ja havé endavinada
per lo clara y verdadera.

LLUIS D' ALEMANY.

ENDAVINALLA

Ho fem los homes y donas
tant els pobres com els ríchs,
ho fem sense volguer ferho
desde 'l més gran al més xich.
Ho fem tant si passém penas
com si 'ns estém divertint;
tant ei plou, com si fa sol,
tant de dia com de nit;
Dormits ó desperts, ho fem
desde que á n' el mon venim.

LLUIS G. SALVADOR.

TRENCA-CLOSCAS

ANTÓN LOPE ROGER

MILÁ

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo titul de un drama catalá.

UN CATALANISTA.

BALDUFA NUMÉRICA

1 2 3	—Poble catalá.
3 2	—Nota musical.
1 2 3 4 5 6 7 8	—Nom de dona.
7 8 3 6 8 8 5	—
3 8 7 4 5 8	—
7 8 3 6 8	—
8 7 2 3	—Poble catalá.
7 8 3	—Part del globo.
7 6	—Nota musical.
4	—Nom de dona.

B. ELÍAS.

GEROGLÍFICH

∴ +
ELL | CAP

D: I

C. FONT Y A.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans M. Vantolras, Salvador Terés, Almesella, Patre Dam, F. P. y M. C., M. Rosell, Casaranyas, Sisquet de Paula, Pitarreta, Pepet Snerrot, Xacó Franch, Lolita y Antónito, Pep Panxeta, J. Aubert Manent, Afayta canaris, Un canari, B. Clari net, J. Conson Veyám, Arcadi Escaler, R. Campins, y Lleonor y Causadíes.—Lo qu' envian aquesta senmana no fá per casa.
Ciudadans Vilafranqui de Reus, Oncle Félix Caná, K. L. Oyo, Jaume Torral, Tap de suro; D. S. L. F., Mas Abril, Un que no va á la torre, y Nerbimberata.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.
Ciudadá Lluís Salvador: Aceptat.—Dolors Mont: Hi ha massa pebre.—M. C. (Agramunt): No n' hi pogut treure l' aygua clara.—J. B. (Roca'ort de Queralt): No val la pena.—P. G. (Mayals): La senmana que vé 'n parlarem.—S. Bonavía: Llástima que la forma no estigui á l' altura del pensament.—Anton del Singlot: No li veig la punta.—Peret Extraordinari: Va bé.—Jep de l' Arpa: Veurem.—Lluís Callicó: Está conforme.—M. Aguila: Si la llibertat que te voste per escriurens la tinguessim nosaltres per contestarli en el periódich 'qué n' hi podiam dir de cosas que tal vegada modificarian el seu modo de veure l' assumpto!—Surisenti: Vosté ha sentit campanas y no sab ahont. El pseudonim que cita no 's deu al nom que voste 's pensa. Don Sebastiá may ha sigut redactor d' aquestas senmanaris. De tots modos, gracias per sas laudatorias paraulas. La *Intima* manseja molt.

ANTONI LOPEZ, editor. *Hamb'la del Mitj*, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

Entre marit y muller:
—Quina desgracia la méva... Sempre vens á casa á alta hora de nit, y borratxo com una sopa. Pauhet, tu no m' estimas!

—¿Qué no t' estimo? ¿Y m' hi passat tota la nit á la taberna bebent á 'a teva salut! Vaja, no ho tornis á dir may mes que no t' estimo.

Un minyó tronat á un séu company.
—Demá tinch de pagá al méu sastre: ¿puch contar ab tú?

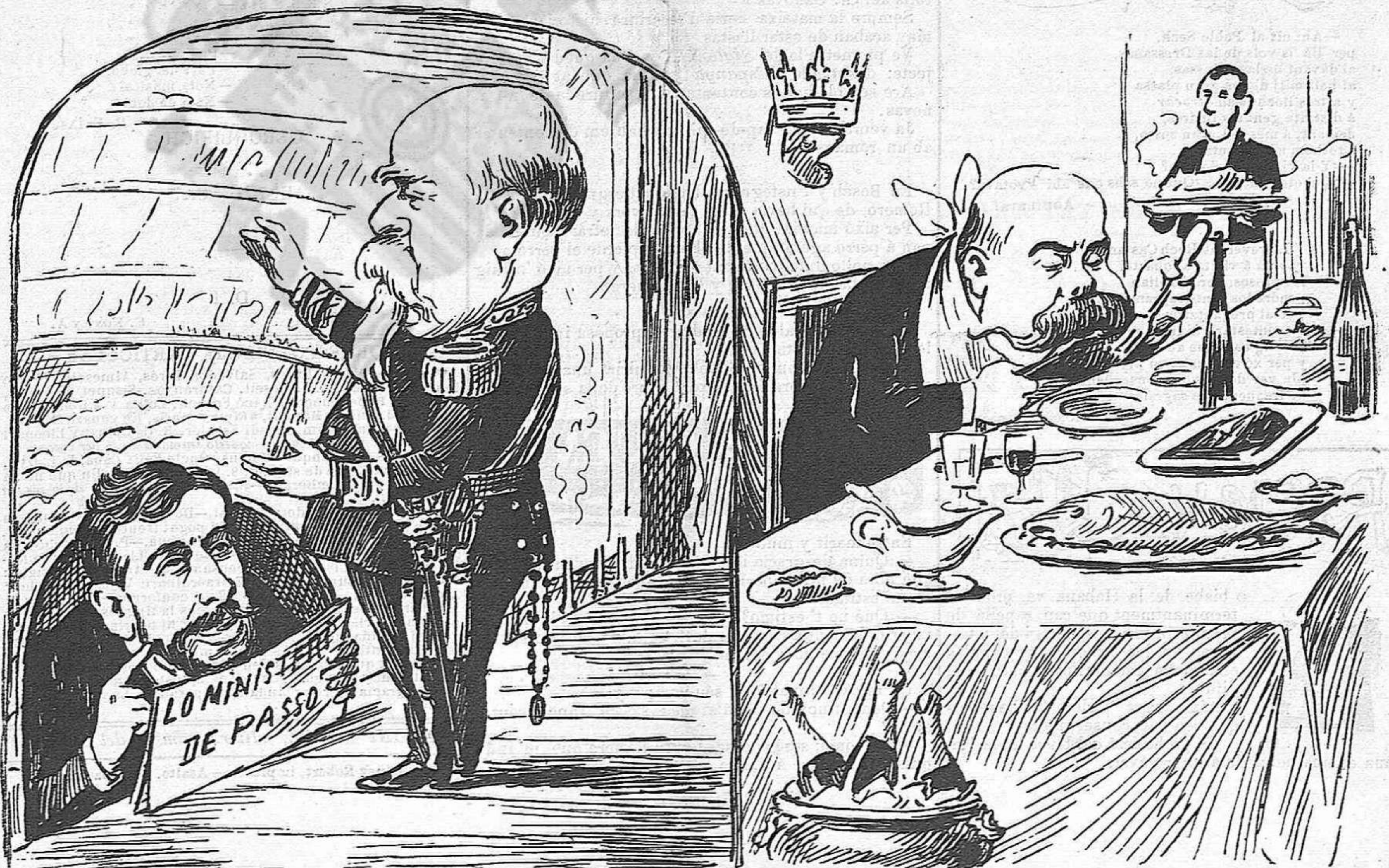
—Sí, home: seré á casa téva á l' hora que m' indiques y t' ajudaré á tirar lo escalas avall.

SANFAYNA POLITICA

—¡Vaya! L' home de la barra m' ha ben xafat la guitarra!

LA Vinya DEL ONCLE SAM
Espanya la treballarà y 'l yankee 'n cullirà 'ls fruits.

—Respectable públich: A mí no m' donguin la culpa de rés. Jo no faig més que repetir lo que m' apunta en Morlesín.

Don Emili no s' hi fica ja en la política. ¡Prou feyna té consolant gent desesperada... y menjant ab els ministres!